

เทศน์เช้า วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เราตั้งใจมา เรามาเพื่อบุญกุศล เวลาเรามาเพื่อบุญกุศล เราต้องการบุญกุศล แต่บุญกุศลคืออะไรไม่เข้าใจ เวลาบุญกุศล เห็นไหม ถ้าเรามีความสุข มีความพอใจ นั่นคือบุญกุศล ถ้าบุญกุศลอย่างนั้น ทางโลกเขานี้ธุรกิจบริการเขาบริการดีมากกว่านั้น แต่ถ้าเป็นบุญกุศลของเราเนะ เรามองแล้วเราเข้าใจ

คุณะ เวลานั้นแล้ง เวลานั้นแห้งแล้ง ดินแห้งแล้งนี้ทำสิ่งใดไม่ได้เลย เวลาคนไม่มีศรัทธา ไม่มีเชื่อ มั่นเป็นอย่างนั้น จะปลูกอะไรจะทำสิ่งใดให้เป็นประโยชน์กับเรา เป็นไปไม่ได้เลย เวลาคนมันเชื่อมันศรัทธาเนะ มันศรัทธาจนน้ำท่วม เวลานั้นน้ำท่วมน้ำหลากเนะ มันก็ทำลายไปหมดเลย

นี่บอกคนไม่สนใจในศาสนาเหมือนกับดินแห้งแล้ง ทำประโยชน์สิ่งใดไม่ได้ เวลาเราเชื่อในศาสนา เชื่อจนไม่มีเหตุมีผล เชื่อจนใครจะพูดอย่างไรก็เชื่อฟังเขาไปหมด นี่ใครจะพูดอย่างไร กาลามสูตรนะ เริ่มต้นต้องให้มีศรัทธา ศรัทธาคือความเชื่อ ความเชื่อคือเข้าไปศึกษา ไม่ใช่เข้าไปเชื่อแล้วเชื่อเลย เชื่อแล้วศึกษาว่ามันเป็นไปได้อย่างไร

พอเรามีศรัทธา เราค้นคว้าขึ้นมา นี่กาลามสูตรมันใช้ตอนนั้น ถ้ากาลามสูตรไม่เชื่อตั้งแต่แรกเลย ไม่เชื่อตั้งแต่แรกมันก็เป็นดินแห้งแล้งอย่างนั้นแหละ มันทำสิ่งใดไม่เป็นประโยชน์กับเราเลย คุณสิเวลาโลกนี้เขาบอกว่า เขาไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ ไม่เชื่อสิ่งใดเลย เพราะสิ่งนั้นพิสูจน์ไม่ได้ นี่ถ้าเชื่อสิ่งใด เขาบอกว่าเขาทดลองทางวิทยาศาสตร์หมดแล้ว

เราบอกว่า สิ่งใดที่ทดลองโดยวิทยาศาสตร์ได้ มันเป็นวิทยาศาสตร์ แต่! แต่ไอน์สไตน์บอกเลยนะ “ความเคลื่อนที่ไปบวกกาลเวลา” นี่มันอยู่กับเวลานะ อดีตอนาคต มันอยู่ที่เวลาด้วย เรามองว่าทุกอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ทุกอย่างเป็นความคงที่ แต่

เราไม่ได้คิดว่าเวลาของมันล่ะ เวลาที่มันเปลี่ยนแปลงนะ เมื่อวานกับวันนี้มันวันเดียวกัน แต่เวลามันคนละอันใช่ไหม พอเวลาคนละอัน มันก็มีอดีต-อนาคตไป

ถ้ามีอดีต-อนาคต เห็นไหม นี่เพราะถ้าไม่เชื่อๆ ไม่เชื่อเพราะเหตุใด ไม่เชื่อเพราะเราคิดว่ามันพิสูจน์ไม่ได้ เราไม่เชื่อเพราะเราเข้าไปไม่ถึง เราไม่รู้จักมันเอง เราก็เลยไม่เชื่อ เพราะเรายังไม่ได้พิสูจน์ แต่ถ้ากาลามสูตรเราต้องพิสูจน์ของเราก่อน ถ้าเราพิสูจน์ขึ้นมาแล้ว เราแยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรและไม่ควร สิ่งใดเป็นไปได้จริงและเป็นไปไม่ได้จริง

สภาวะ เห็นไหม วัตถุ สภาวะสิ่งต่างๆ จะบอกว่าให้มันคงที่ มันเป็นไปได้ สภาวะของความเป็นไปของร่างกาย เวลาเกิดมาซากร่ำครำมันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้าเรื่องธรรมดานี้เราเข้าใจได้ เข้าใจด้วยสติปัญญา เข้าใจได้ไม่ใช่ด้วยปัญญาของเราเอง มันก็เข้าใจได้แค่นี้แหละ แต่ถ้าเราเข้าใจด้วยปัญญาของเราเอง ถ้าเราเข้าใจ เรารื้อค้นของเรา ปัญญาเราเข้าใจของเราเอง แล้วแยกแยะของเราเอง รู้ตามความเป็นจริงของเราเอง นี่มันซบซึ้งกว่ากัน มันลึกซึ้งกว่ากัน

ทีนี้คำว่าลึกซึ้งกว่ากัน เห็นไหม เวลาบอกว่าปัญญา นี่เวลาคนเชื่อ โดยแบบศรัทธา ศรัทธาความเชื่อ พอมีความเชื่อขึ้นมา เขาพูดอย่างไรก็เชื่ออย่างนั้น เขาพูดอย่างไรก็เชื่ออย่างนั้น มันเป็นไปได้หรือก มันเป็นไปได้ไม่ได้ ความเชื่อมันแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาล่ะ? พอเป็นความจริงขึ้นมา นี่ เราปฏิบัติของเราขึ้นมา ถ้าเรามีความรู้ ความเห็นของเราขึ้นมา เราจะรู้เลยว่าสิ่งที่เราเชื่อมั่นนั้นมันเป็นสุตมยปัญญานะ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้ว ท่านบอกเลยว่า

“ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ นี้แยกจากกันไม่ได้”

ปฏิเวธ เวลามันรู้จริงขึ้นมา นี่ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธนี้แยกจากกันไม่ได้ ถ้าไม่มีปริยัติ ไม่มีการศึกษา ไม่มีศรัทธาการค้นคว้า มันจะเกิดปฏิบัติขึ้นมาจะเป็นไปได้อย่างไร แต่ในปัจจุบันนี้ เวลาเราศึกษาโดยสุตมยปัญญา คือโดยปริยัติแล้วนี่เรายึดใจ วิทยาศาสตร์ ยึดตรงนี้

เรื่องโลกกลัวทฤษฎีมันจะคลาดเคลื่อน กลัวจะมีความผิดพลาด ถ้ากลัวมีความผิดพลาด เหมือนเราศึกษามาแล้วเราไม่ได้ทดสอบสิ่งใดเลย กลัวแต่ความผิดพลาด มันก็

เลยผิดพลาดตลอดไป เพราะเราจะไม่รู้ตลอดไป แต่ถ้าถ้าวการผิดพลาด เราทดสอบของเรานั้นคิดแน่นอน ในการประพฤติปฏิบัตินี้ผิดเด็ดขาด มากหรือน้อยเท่านั้น ถ้ามันถูกมาเลย มันก็ต้องไม่มีวิชาลี

อวิชา เห็นใหม่ ความไม่รู้ในหัวใจ มันไม่รู้ของมันอยู่แล้ว แล้วศึกษามา ศึกษามาจากภายนอก แล้วในการตรวจสอบขึ้นมา นี่ในเมื่อเรามีความไม่รู้ เราจะทำให้มันถูกต้องไปเลยนี้มันเป็นไปได้อย่างไร แต่ถ้าเราศึกษามา ศึกษาเพื่อเหตุใด? ศึกษาเพื่อบุญกุศลเรานี้ไง

เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ พบพุทธศาสนา พุทธศาสนาคืออะไร? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ก็เป็นมนุษย์อย่างเรานี้แหละ แต่เวลาท่านศึกษาของท่าน ท่านค้นคว้าของท่านเข้าไปแล้ว พอท่านเป็นพระอรหันต์เข้าไปแล้ว เห็นใหม่ทำไมท่านเปลี่ยนล่ะ?

นี่ก็เหมือนกัน การศึกษาของเรานี้แหละ ถ้าศึกษาของเราแล้วเราแก้ไขของเรา มันเปลี่ยนแปลงของเรา เห็นใหม่ นี่ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นมนุษย์เหมือนเรา แต่เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะว่าท่านตรัสรู้ธรรม นี่ตรัสรู้ธรรมด้วยความชอบธรรมของท่าน ท่านปฏิบัติของท่านมา ท่านค้นคว้าของท่านมา แต่เราเป็นสาวก สาวกะ ทฤษฎีที่เราศึกษากันมา สุตมยปัญญาที่ทฤษฎีแล้ว ศึกษาแล้วแต่ไม่รู้จริง

ปริยัติ ปฏิบัติ ถ้ามีปริยัติ นี้เรามีปริยัติกัน เวลาเราศึกษาแล้วนี่วิทยาศาสตร์ แล้วไม่เชื่อสิ่งใดเลย แล้วเวลาปฏิบัติก็ยังไม่กล้าปฏิบัติ พอยังไม่กล้าปฏิบัติ มันยังแล้วเข้าไปใหญ่ พอปฏิบัติขึ้นไป พอเวลาใครผิด เราบอกคนนี่ไม่มีปัญญาเลย หลงผิดไปได้ แต่เวลาเราผิดเองล่ะ?

ปัญญาเราท่วมหัวนี้แหละ ปฏิบัติไปผิดเด็ดขาด พอมันผิดขึ้นไปผิดเพราะเหตุใดผิดเพราะของนี้ไม่เคยทำ เห็นใหม่ คุณคิดว่าจะทำความสงบของใจได้ เวลาเกิดปัญญาขึ้นมาได้ ถ้าเวลาเราผิดขึ้นมา คนอื่นผิด เราบอกคนนั้นผิดไปหมดเลย แล้วเวลาเราผิดล่ะ? นี่เวลานั้นไม่ผิด เพราะมันกลัวผิด เพราะเราว่าเขาผิด เวลาปฏิบัติไปเกิดนิमित เกิดต่างๆ เราถูกเหยียดหยามมากกว่าสิ่งนี้เป็นไสยศาสตร์ สิ่งนี้เป็นต่างๆ

มันเป็นไสยศาสตร์เพราะอะไร คุณไสยศาสตร์ดั้งเดิมของโลกนี้คือไสยศาสตร์ผี เพราะมันไม่มีที่พึ่งไง ผีนี้ไสยศาสตร์ ที่นี้โดยจิตใต้สำนึกของคน เห็นไหม คุณมันวิตกกังวลมันกลัว นี่ความกลัว ความวิตกกังวลในหัวใจ นั่นละมันกลัวของมัน มันหาที่พึ่งของมันไม่ได้ มันก็ถือเท่าที่มันคิดได้ มันก็ถือผีของมัน

นี่ไง คำว่าไสยศาสตร์ โดยจิตของเรามันมีวิชา เรามีพันธุกรรมของใจที่มันเป็นแบบนั้น พอเวลามันเข้าไปสู่ความจริง มันต้องเผชิญกับมันเด็ดขาด พอเผชิญกับมันเด็ดขาด ใครมีสิ่งใดก็แก้ไขสิ่งนั้น ใครมีสิ่งใดก็เอาสิ่งนั้นมาตีแผ่มาแก้ไข ถ้ามันเป็นนิมิตที่หลอกลวง อันนั้นเราปล่อยวางซะ มันมีเทคนิคของมันที่ทำได้ ถ้าเรากำหนดพุทโธ ถ้าเราอยู่กับผู้รู้ สิ่งนั้นเราอยู่กับผู้รู้พูดได้ชัดเจน ผู้รู้อยู่กับเรามันจะรู้อย่างอื่นได้อย่างไร?

สิ่งที่มันออกไปรู้ เห็นไหม โดยธรรมชาติของมัน พอเวลาเราเข้าไปแล้ว พอผู้รู้มันเริ่มสลัดๆ สลัดความรู้สึกนึกคิดออกไปเป็นผู้รู้ของมัน มันก็จะไปเห็นตามพันธุกรรมของมัน จะเห็นนิมิตของมัน ถ้าไม่เห็นของมันก็สงบเข้าไปเฉยๆ นี่มันเหมือนกับคนเจ็บไข้ได้ป่วยนี่แหละ อยู่ที่ว่าเป็นโรคอะไร เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเหตุใด หมอเขาจะรักษาตามอาการนั้น

ใจ! ใจที่มันเข้าไปสู่ตัวของมันเอง มันก็เข้าไปสู่โรคภัยไข้เจ็บของมันเอง มันจะแสดงของมันตามธรรมชาติของมัน แล้วหมอก็ต้องแก้ไขตามอาการตามโรคนั้น นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันเป็นของมันไป นี่ที่ว่าเข้าไปก็ต้องเข้าไปเผชิญกับความจริงทั้งนั้น นี่จะแก้ไขก็ต้องเข้าไปเผชิญกับความจริง ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อก็ไม่เชื่อแบบภัยแล้ง แห้งแล้งจนไม่เชื่อสิ่งใดเลย เหมือนควายตู้ มันขวิดไปทุกอย่างนะ

แม้แต่พระไตรปิฎก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ว่าล้าสมัย มันทำลายไปหมดนะเวลามันไม่เชื่อสิ่งใด เวลามันเชื่อขึ้นมา มันก็ไม่กล้าโต้แย้งอะไรเลย หรือ ไม่กล้าโต้แย้งเลย เพราะว่ากลัวสิ่งนั้นจะเป็นความผิดพลาดไป มันเป็นความประเสริฐต่างหาก มันเป็นความประเสริฐเพราะอะไร เพราะเราได้ค้นคว้า เราได้พิสูจน์ตรวจสอบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ นี่กาลามสูตรไม่ให้เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น ให้พิสูจน์ตรวจสอบ แต่เพราะความอ่อนแอของใจ เวลาใจของเรามันอ่อนแอ เวลามันจะ

ทรงตัวของมันก็ทรงตัวไม่ได้ เวลาจะแบกรับภาระ จะบริหารจัดการ จะแก้ไขด้วยปัญญา มันก็รับไม่ได้ เพราะจิตใจมันอ่อนแอเกินไปซะใหม่ เราถึงต้องฝึกฝนใจของเรา ต้องตั้งสติของเรา นี่มาฟังธรรมๆ ฟังให้มันฉลาด พอมันฉลาดขึ้นมาละ จิตใจเราฉลาดขึ้นมาละ ใครจะหลอกหลวงเราไม่ได้เลย

เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เราไม่เชื่อการโกหกมดเท็จ เราเชื่อความเป็นจริง ถ้าเราเชื่อความเป็นจริง เราก็ต้องพิสูจน์ว่ามันจริงอย่างไร มันไม่จริงอย่างไร.. โดยความจริงนะ โดยความจริงตามสมมุติ คุณตีความเกิดมานี่ ชีวิตเรานี้ ความทุกข์ ความสุข ความรับรู้ที่มันเป็นจริง มันไม่จริงได้อย่างไร มันทุกข์อยู่นี่ มันรับรู้อยู่นี่ แต่สมมุติ มันชั่วคราว มันเปลี่ยนแปลงไง ความจริงในสมมุติ ความจริงในบัญญัติ เพราะบัญญัติก็เป็นวิทยาศาสตร์แล้ว

บัญญัติ เห็นใหม่ ธาตุ ๔ และชั้น ๕ อริยมรรค สัจจะ นี่พระพุทธเจ้าบัญญัติก็สมมุติให้แหละ แต่บัญญัติมาให้เป็นภาษา อย่างเช่นภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาต่างๆ เขาเป็นภาษาเพื่อสื่อกัน

นี่ในเวลาพระพุทธ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ คืออะไร? ก็คือศัพท์นี่ บัญญัติขึ้นมา “สมมุติบัญญัติ” แล้วถ้าแก้ไขถึงที่สุดไปแล้วมันจะสู่วิมุตติ วิมุตติมันพ้นความจริง แล้ววิมุตติเป็นอย่างไร? นี่เวลามันศึกษาขึ้นมา มันแก้ไขของมัน นี่มันเป็นความจริง ความจริงอย่างหยาบ ความจริงอย่างละเอียด ความจริงมันจะมีตลอดไปนะ แต่ความจริงตามสมมุติ เราจะปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่มี มันมีของมัน

“ดอกบัวเกิดจากโคลนตม” มันก็เกิดจากความไม่รู้ของเรานี้แหละ เพราะเราไม่รู้ เราถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์นี่กัน แต่เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเราพบพุทธศาสนา ถ้าเราไม่พบพุทธศาสนานะ เกิดมาทุกข์ไหม? แล้วชาตินี้จะเป็นอย่างไร? แล้วชาติต่อไปล่ะ?

ถ้าเราไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนา ไม่ได้แก้ไขของเรา มันก็จะเวียนตายเวียนเกิดอย่างนี้ไปแหละ มันจะซ้ำๆ ซากๆ อยู่นี่ แต่เราว่าของใหม่ตลอดเวลา นี่มันจะซ้ำรอยอยู่อย่างนี้ เพราะจิตมันไม่มีวันเว้นวรรค มันไม่มีการทำลายตัวมันเองได้ ตกนรกอเวจีขนาดไหนนะ เวลาหมดเวรหมดกรรมมันก็ขึ้นมาเป็นภพเป็นภูมิขึ้นมา มันไปอยู่สวรรค์ขนาดไหน เวลา

มันหมดบุญหมดกรรม มันก็เวียนไป หมดเป็นมนุษย์นี่มันก็อายุขัยของมัน มันจะเวียนซ้ำ เวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างนี้

แต่เพราะถ้าเรายังเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ เราก็มีบุญกุศลของเราเป็นที่พึ่งอาศัย ไป เหมือนคนจะเดินทาง คนจะเดินทางถ้าพร้อมจะออกจากบ้าน มีเสบียงทุกอย่างไป พร้อม มันก็จะเดินไปด้วยความมีที่พึ่ง แต่ถ้าเราออกจากบ้านไปโดยที่ตัวเปล่าๆ ไม่มีสิ่งใดเลยนะ เราต้องไปเผชิญทุกๆ อย่าง

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราออกจากบ้านนี้เสบียงกรัง หมายถึงว่าเราหิบบ จับ ฉวยไป แต่ถ้าเป็นบุญกุศลนี้มันเป็นนามธรรม มันอยู่กับจิตตลอดไป ฉะนั้น ถ้าเวลาเรายังเวียนตายเวียนเกิด เราก็อาศัยบุญกุศลนี้เป็นการผ่อนให้เรามีความสุข เห็นไหม มีสุขอันสมควร พอสมควรกับเราไปในชีวิตในวัฏฏะนี้

ถ้าเราเข้มแข็งของเรา เราแก้ไขของเรา เราปฏิบัติของเรา มันใช้ปัญญาของเรา แก้ไขของเราละ คุณเป็นพระโศคาธิบดี ๗ ชาติ เห็นไหม มันย้อนเข้ามา มันสั้นเข้ามา แล้วถึงที่สุดแล้วนี่มันจะไม่เกิดไม่ตาย มันเป็นวิมุตติ มันไม่เกิดไม่ตายอีกแล้ว ถ้าไม่เกิดไม่ตายนี่มันมีของมัน มันรับรู้ของมัน

ถ้าไม่รับรู้ของมัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพูดถึงในภัททกัปปมี ๕ องค์ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดได้ละ พระกัสสปพุทธเจ้า พระสมณโคดม ต่อไปพระศรีอริยเมตไตรยเป็นพระพุทธเจ้า แล้วพระพุทธเจ้าต่อไป นี่มันมีของมันไง คุณสิ พระกัสสปพุทธเจ้านี้ไม่มีหรือ? มันก็มีของมัน สิ่งที่มีอยู่ ฉะนั้นเพียงแต่ที่เรา จะไม่ต้องเวียนตายเวียนเกิด นี่ในพุทธศาสนานะ

ฉะนั้น เวลาฟังธรรมนี้ฟังธรรมเพื่อสร้างสมปัญญาของเรา.. ค้านได้ เราค้านได้ เราคิดโต้แย้งได้ ความคิดนี้ไม่เป็นบาปหรอก ความคิดนี้ไม่เป็นบาป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เห็นไหม มารดลใจตลอด มารดลใจตลอด เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าติดปัญญาให้กับบริษัท ๔ ตลอด ให้ฉลาดตลอด นี่มารมันพยายามคลใจให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานเกิด นิพพานเกิด เขาจะได้เอาบริษัท ๔ ไว้ในอำนาจของเขาไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มารเอ๋ย.. เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง! สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของ ลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน” เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหวังที่นี้มาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานนะ

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

เจียบเลย ความประมาท ความไม่กล้าโต้แย้ง ไม่กล้าคิดของเรา เห็นไหม พระพุทธเจ้าไม่ได้ต้องการอย่างนั้นเลย ต้องการให้เราฉลาด ต้องการให้เราทันตัวเราเอง ให้เราแก้ไขตัวเอง ให้ปัญญาของเราครอบคลุม อย่าให้มารมันเข้ามาครอบคลุมใจของเรา

นี่ถ้าเราคิดของเรา เราไม่ได้คิดด้วยความเหยียดหยาม เราไม่ได้คิดด้วยความทิฐิมานะ เราคิดเพราะว่าเรายังไม่รู้ เราคิดเพราะสิ่งนี้มันยังไม่สรุป.. เราคิดอย่างนี้ เวลาขายของปัญญาไม่มีขอบเขต มันออกหาของมันนะ นี่ความคิดอย่างนี้ไม่ใช่บาป แต่ความคิดถูกเหยียดหยามอันนั้นถึงเป็นบาป ความคิดหาเหตุหาผลไม่ใช่บาป

ฉะนั้นคิดได้ เราโต้แย้งกับหัวใจของเรา โต้แย้งกับกิเลสในหัวใจของเรา โต้แย้งเพื่อให้หาเหตุผลในใจของเรา เพื่อความจริงให้มันปรากฏขึ้นมา แล้วถ้ามันมีสมาธิขึ้นมา เห็นไหม พอมีสมาธิขึ้นมาปัญญาอันนั้นมันจะลึกซึ้งเข้าไป แล้วมันจะซาบซึ้งมาก แล้วมันจะถอดถอน มันจะตำรอกกิเลสออก นี่มันเห็นแล้วมหัศจรรย์มาก

ฉะนั้นเวลาปัญญามันถึงมีสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา ฉะนั้นคำว่าปัญญาๆ มันยังแตกต่างกันไป อยู่ที่วิฤภาวะ อยู่ที่ความเข้าใจ ปัญญาอย่างหยาบ ปัญญาอย่างกลาง ปัญญาอย่างละเอียด แล้วกิเลสยังมีอย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด อยู่.. มันลึกลับมาก ลึกลับที่ไหน? ลึกลับที่ความรู้สึก ลึกลับที่จิตวิญญาณ เห็นไหม ทีนี้ถ้าลึกลับที่จิตวิญญาณ แต่เราต้องการให้เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นวัตถุทั้งหมดเลย เป็นสูตรสำเร็จ

สูตรสำเร็จ เห็นใหม่ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเป็นพระไตรปิฎก เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว มันเป็นสูตรสำเร็จแล้วเราก็ตีความกัน พยายามจะชักเข้าสู่ความเห็นของตัวเอง แต่ถ้าเราซื่อสัตย์ เราพยายามรักษาใจของเรา แล้วเราพิจารณาใจของเรา เวลาเราเกิดขึ้นมานะ เวลามันเป็นจริงขึ้นมา นะ ในสมัยปัจจุบันนี้ก็มีพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ จิตใจที่มันสะอาดบริสุทธิ์มันมีค่าเท่ากัน มันแก้ไขได้หมด มันสามารถกิเลสออกจากใจทั้งหมด แล้วมันเป็นความจริงอย่างนี้ขึ้นมา นี่มันยืนยันได้ มันสื่อกับเราได้

นี่ฟังธรรม! ฟังธรรมแล้วเพื่อให้เกิดปัญญา ฟังธรรมแล้วให้เกิดหลักเกณฑ์ในหัวใจ แล้วเราเกิดปัญญามา เวลาเราพูดนี้ให้โต้แย้งๆ แม้แต่เราก็โต้แย้งได้ โต้แย้งว่าเราพูดสิ่งใดผิด คำพูดของเราอันไหนที่ยังสงสัย โต้แย้งได้เพื่อการเสริมปัญญา เพื่อสร้างปัญญาของเรา เห็นใหม่ ประโยชน์มันจะเกิดที่นี้

ไม่ให้เชื่อตามๆ กันไป ไม่ให้เชื่อ ได้ขึ้นมา ได้ขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเรา แล้วถ้าเป็นประโยชน์กับเราแล้วเราจะซาบซึ้ง ว่าในพุทธศาสนานี้มีสิทธิเสมอภาค คนเกิดมามีกายกับใจเหมือนกัน ทุกข์สุขเท่ากัน มีปากมีท้องเหมือนกัน หายู่หากินเหมือนกัน แล้วทุกคนก็มีสิทธิจะเกิดภวามยปัญญา ปัญญาที่ชำระกิเลส เพื่อใจของเราจะพ้นจากทุกข์ เอวัง